

[Preben Lange]

og kommuner i Danmark, og den må også erkende, at Grønland i dansk sammenhæng er et udviklingsområde, som har behov for økonomisk stabilitet, ikke mindst i disse opbygningsår. Regeringen må endelig erkende, at den nu førte økonomiske politik fratager det unge hjemmestyre mulighederne for selv at planlægge og indrette det grønlandske samfund.

Må jeg i den forbindelse citere følgende fra bemærkningerne til hjemmestyreloven, der som bekendt er vedtaget af dette høje ting:

»Da Grønland i hvert fald ikke i en år-række vil være i stand til selv at finansiere en rimelig levestandard og offentlig service m.v., vil en fortsat kapitaloverførsel fra Danmark til Grønland indtil videre være nødvendig, hvis hjemmestyret skal have et reelt indhold og omfang. Det foreslås derfor, at en overgang af sagsområder til hjemmestyret kan ske, dels således at hjemmestyret selv overtager finansieringen af det pågældende område, dels således at der i forbindelse med områdets overgang ydes et statstilskud til hjemmestyret, fastsat med udgangspunkt i statens besparelser ved områdets overgang.«

Selv om vi fik denne oplevelse i sidste uge, agter jeg at stemme for finanslovsforslaget.

Steenholdt (Grøn.):

På grund af mit landstingsarbejde med ophold i Godthåb har jeg ikke haft lejlighed til at tage ordet i forbindelse med de indledende debatter vedrørende finanslovsforslaget for 1985.

Jeg har heller ikke haft lejlighed til at være med i den diskussion, der har været mellem ministeren for Grønland og landsstyreformand Jonathan Motzfeldt vedrørende nedskæring af Grønlandsbudgettet med 30 mill. kr. Det spørgsmål vender jeg tilbage til, men jeg vil gerne indledningsvis bekende kulør ved at sige, at jeg stemmer for finanslovsforslaget for 1985.

Jeg har for et par dage siden drøftet Grønlandsbudgettet og dermed nedskæringen med embedsmænd fra Grønlandsministeriet og fik en efter min mening fyldig og saglig redegørelse for lovforslagets gennemgang dér.

Disse drøftelser har bestyrket min antagelse af, at vi i Grønland ikke har særlige grun-

de til at være utilfredse med finanslovsforslaget for 1985 i sammenligning med de andre ministerier. Nedskæringen på 30 mill. kr. rammer efter min mening ikke vitale områder af samfundsmaskineriet i Grønland, men alligevel er det betænkeligt, når man tænker på beskæftigelsen, da vi i Grønland har voksende arbejdsløshed i disse år.

I den forbindelse vil jeg gøre opmærksom på, at jeg føler ubehag ved den reaktion, som landsstyreformanden har lagt for dagen i dansk og grønlandsk presse. Hans efter min mening ubeherskede optræden styrker ikke sammenholdet og samarbejdet mellem det grønlandske hjemmestyre og den danske regering. Landsstyreformanden burde have tænkt sig om, før han udtalte sig om konsekvenser inden for rigsfællesskabet. Jeg håber sandelig, at folketingsmedlemmet fra siunut kan fortælle os, hvad man mener om disse konsekvenser; de trænger virkelig til nærmere overvejelser.

Det står mig i øvrigt ikke klart, hvad vores landsstyreformand mener med konsekvenser i en udtalelse, der lugter af trussel. De danske har et gammelt ordsprog, der hedder: den, der råber i skoven, bliver svaret. I Grønland kan vi sige: den, der råber i dalen, bliver også svaret.

Det er ikke første gang, siunutformanden har talt om konsekvenser mellem Grønland og Danmark, når tingene ikke går lige efter hans hoved. Jeg vil tage spørgsmålet op på næste landstingsmøde i Grønland i februar måned. Siunutformanden skylder offentligheden såvel i Danmark som i Grønland klar besked om, hvad det er for nogle konsekvenser, han altid taler om. Hvis han hører mine ord refereret på en eller anden måde, får han tid til at tænke på svaret i juledagene.

Jeg vil her i salen nøjes med så kraftigt som overhovedet muligt at henstille til Grønlandsministeren og landsstyreformanden at finde en bedre samarbejdsform. Der er åbenbart kommunikationsvanskeligheder mellem de to ledere, og med det apparat, hver af dem råder over, er det ganske meningsløst.

Som allerede sagt finder jeg Grønlandsafsnittet af finanslovsforslaget for 1985 rimeligt og acceptabelt. Jeg er mere bekymret for de kommende år. Sagen er jo den, at et lille flertal af den grønlandske befolkning med landsstyreformanden i spidsen har brudt samarbejdet med EF. Fra nytår 1985 er